

ראש השנה וסתירותיו | הרה"ג אליהו רחמים זייני שליט"א - ראש ישיבת 'אור וישועה' ורב הטכניון בחיפה

זוכר יום הדין הגדול מסייע להסיר את לב האבן מבשרינו. התקיעה הארוכה מבטא את החסד העליון, אך אנו מייד נזכרים בכשלונותינו המביאים אנחה וחלקם אף בכי. וכפי שהיה מסביר הגר"א יש בשברים ותרועה לתת ביטוי להבטחת הנביאים "ובאו האובדים בארץ אשור והנידחים בארץ מצרים והתשחחו בהר הקודש בירושלים", כי האובדים בארץ אשור הם אובדי הדרך

המיושרת, אלו שדעותיהם השתבשו מפאת השפעות זרות, ומחשבותיהם הקלוקלות מביאות אנחה על כל העם, והנידחים בארץ מצרים הם אלו שרגשותיהם השתבשו עד כדי הסתככות בגילויי עריות "כמעשי ארץ מצרים... וכמעשה ארץ כנען" ובגלל זה מביאים בכי לעולם. אבל ההזדמנות פז להיטהרות המוגשת לנו בימים הנוראים תביא לדי כך שסוף סוף נוציא מן הכח את הטהרה פנימית ונתקן את הכל.

כל אותן הסתירות המדומות של יום התרועה הם הנוטעות בנו ביטחון שבמהלך כל השנה, ואף במהלך כל החיים, נוכל תמיד לגבור על כשלונות ולמצא נקודת זינוק המבשרת ברכה אושר וישועה. רק עמינו יודע למצא את הכוחות האלה, כי רק הוא מסוגל לתשובה, רק הוא מסוגל להבין שהכל מסוגל לתיקון, ולא ללא סיבה בקהילות ספרדיות, ע"פ הקבלה, תוקעים מאה ואחת קולות, גמטריא מכאל שר ישראל, המלמד תמיד זכות עלינו.

ולא במקרה הימים שבין כסה לעשור נקראים ימים נוראים, כי אין המלה 'נורא' בתורה מבטא איום, אלא מיזוג של חסד ודין, ימים בהם הקב"ה נמצא וקרוב אלינו, ימים שתחילתם חסד וסופם חסד, ובהם הדין נכנע תחת החסד. רחמים אמיתיים אלה הם רחמי הקב"ה המרחם עלינו כרחם אב על בנים.

כתיבה וחתימה טובה.

יום ר"ה של עמינו שתורת ה' מזהה כ"יום תרועה' בלבד, הוא המפתיע ביותר מבין ימי מקראי קודש, משום שהוא מתגלה כריכוז מיוחד של סתירות פנמיות. הוא ראש השנה אך הוא נקבע באחד לחוד השביעי, בדיוק באמצע השנה! בפרשת אמור הוא מנוי על מקראי קודש אך מתגלה כיום הדין! במהלך כל גלותינו הארוכה הושם בו דגש על 'יראה ופחד, אך בשיבת ציון הראשונה עזרא הסופר דורש מאתנו לשלוח מנות 'איש לרעהו...', בדיוק כיום פורים! מדרשי חז"ל מזמינים אותנו ללבוש בו בגדי לבן ע"מ לבטא את בטחונו במחילה לפני אבינו שבשמים, בבחינת 'אם יהיו חטאתכם כשני כשלג ילבינו', אך הרמ"א מוסיף שבגדי לבן הם כתכריכים ע"מ שנוכור את יום הדין הגדול והנורא! הקב"ה קובע שהתקיעות הם ביטוי לשמחה 'וביום שמחתכם ובמועדכם... ותקעתם בחצוצרות...!', אך חזל במסכת ר"ה רואים את השברים כמבטאים אנחות ואת התרועה בכי?! ואף אם נאמר שהתקיעה היא ביטוי לשמחה, מה מקום אנחות ובכי עם שמחה!?

פשר כל הסתירות האלה נעוץ בעובדה שסתירות ממלאות את חיינו בכל עת, ודווקא ביום בו אנו מבקשים מהקב"ה שיזכור אותנו לחיים, עלנו לתת ביטוי לכל היבטי חיינו השונים והמסובכים. החכמה האלהית קבעה את ר"ה בעיטוי הנכון ביותר, באמצע השנה, הרגע המחבר עבר ועתיד, שבאופן זה נהפך ההזדמנות לפתוח דף חדש, לזנק לקראת עתיד יפה, נשגב ונעלה יותר. לשם כך עלנו להיות מסוגלים להסתכל קדימה אך תוך התבוננות על העבר, על הכשלונות שבו, וכך למקם את עצמנו בין התבוננות בשגיאות ובין תקווה לעתיד שלם, להיות מרוחקים מן העבר לא פחות ממה שאנחנו מן האידיאל ומן השלמות. ר"ה הוא יום הדין כי עלינו לתת את הדין על מה שעשינו, והוא גם יום שמחה כי אנו זוכים לפתוח דף חדש. אנו מתלבשים בו בלבן משום שאהבת ה' אל בניו כה גדולה שהיא מבטיחה מראש מחילה, אך דרושה תשובה מצדינו להיות ראוי לאותה מחילה, ואין ספק